

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2S/221/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1011201989
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Viliam Pohančeník
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1011201989.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: BioVita s.r.o., IČO: 46 043 551, Opavská 26, Bratislava, zastúpený: JUDr. Peter Arendacký, advokát, Čapkova 2, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Vazovova 2, Bratislava (právny nástupca Colného riaditeľstva Slovenskej republiky), o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 29616/2011-1410 zo dňa 21.10.2011, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia Colného riaditeľstva SR (právneho predchodcu Finančného riaditeľstva SR v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 333/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva) č. 29616/2011-1410 zo dňa 21.10.2011, ktorým tento správny orgán vyhovel odvolaniu spoločnosti INTERPHARM Slovakia, a.s. proti rozhodnutiu Colného úradu Bratislava zn. 42438/2011-5284 zo dňa 25.08.2011 tak, že toto rozhodnutie zrušil. Colný úrad svojim rozhodnutím v zmysle § 11c ods. 4 v spojení s § 6 ods. 2 zákona č. 200/2004 Z.z. o opatreniach proti porušovaniu práv duševného vlastníctva pri dovoze, vývoze a spätnom vývoze tovaru v znení neskorších predpisov (ďalej aj len zákon č. 200/2004 Z.z.) zaistil tomuto účastníkovi tovar z dôvodu, že pri prijímaní opatrení na domácom trhu vzniklo podozrenie, že sa ním porušujú práva duševného vlastníctva.

Žalobca sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe poukázal na obsah napadnutého rozhodnutia, najmä na jeho odôvodnenie, pričom namietal, že žalovaný s ním nekonal ako s účastníkom, hoci sa s ním konať malo. V odvolacom konaní totiž žalovaný konal iba so spoločnosťou INTERPHARM Slovakia, a.s.. Poukázal na § 27 ods. 1 zákona č. 200/2004 Z.z. podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Taktiež poukázal na § 14 ods. 1 Správneho poriadku s tým, že rozhodnutím vo veci sú, resp. môžu byť priamo dotknuté práva a právom chránené záujmy žalobcu, keďže cieľom prijímania akýchkoľvek opatrení na domácom trhu, medzi ktoré patrí aj zaistenie tovaru, pri ktorom je podozrenie porušovania práv duševného vlastníctva, je práve ochrana práv duševného vlastníctva oprávnenej osoby, t.j. v danom prípade žalobcu, ktorého práva plynú z registrácie ochranných známk. Účastníkom konania o zaistení tovaru ako opatrenia prijatého na domácom trhu tak musí byť aj oprávnená osoba, na základe žiadosti ktorej bolo prijaté rozhodnutie o prijímaní opatrení na domácom trhu. § 11c ods. 5 zákona č. 200/2004 Z.z. ukladá povinnosť správneho orgánu informovať ho o prijatí opatrenia vo forme zaistenia tovaru. Žalobca ako majiteľ ochranných známk podal žiadosť o prijatie opatrení na domácom trhu na ochranu práv duševného vlastníctva a Colné riaditeľstvo SR mu dňa 04.07.2011 vyhovel. Citoval § 32 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Namietal, že nemal možnosť

sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k podkladom rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia, či navrhnuť ich doplnenie. Správne orgány so žalobcom vôbec nejednali, neinformovali ho o podaní odvolania a ani o existencii podkladov pre rozhodnutie, ktoré boli doplnené až v rámci odvolacieho konania. Žalobcovi tak bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom a bol zmarený jeho prístup k spravodlivému prejednaní veci. Bola tiež porušená rovnosť účastníkov definovaná v § 4 ods. 2 Správneho poriadku ako aj ďalšie zásady definované v § 3 Správneho poriadku.

Žalobca nebol oboznámený ani s podkladmi tvoriacimi skutkový základ pre rozhodovanie žalovaného, pričom spochybňoval relevanciu tvrdení obsiahnutých v podaní spoločnosti ROTT, RUŽIČKA&GUTTMANN, Patentová, známková a právna kancelária, v.o.s.. Ďalej spochybňoval relevanciu rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I, ktorým tento súd zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia. Tiež namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, keďže žalovaný v rozhodnutí neoboznámil podnet spoločnosti INTERPHARM Slovakia, a.s. na zrušenie opatrenia na domácom trhu. Predpoklady, z ktorých žalovaný vychádzal, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a preto je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné a arbitrárne.

Listiny obsiahnuté v administratívnom spise nemohli preukázať skutkový stav, z akého vychádzal žalovaný a samotné rozhodnutie by bolo vecne nesprávne i vtedy, ak by v konaní naozaj boli preukázané skutkové predpoklady uvedené v odôvodnení rozhodnutia. Z § 14 ods. 2 zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach vyplýva, že žalobca ako majiteľ ochrannej známky by bol povinný strpieť používanie nezapísaného označenia zhodného so zapísanou ochrannou známkou iba vtedy, ak by boli súčasne splnené podmienky, že používanie nezapísaného označenia sa začalo pred dňom podania prihlášky v rovnakom rozsahu, ako sa používa v čase posudzovania a nezapísané označenie má iba miestny dosah. Uvedený právny predpis je zákonom NR SR, ktorého územná platnosť je ohraničená územím SR a preto je významovo neprípustné, aby pojem „miestny dosah“ zahŕňal celé územie SR. Logicky prípustný je záver, že pokiaľ má mať nezapísané označenie iba miestny dosah, musí byť používané (t.j. výrobky ním označené musia byť distribuované), iba na časť územia SR. Pojem „miestny“ znamená, že musí ísť o pomerne malú časť územia SR. Žalobca spochybnil aj relevanciu predbežného opatrenia vydaného OS Bratislava I pod sp. zn. 31CbPv 7/2011 zo dňa 12.10.2011. Predbežné opatrenie totiž nemá na rozhodnutie v danej veci žiaden význam, keďže pre prijatie opatrenia na domácom trhu nie je potrebné, aby sa porušovanie práva duševného vlastníctva preukázalo v rámci tohto konania, ale postačuje podozrenie z takéhoto porušovania. Predbežné opatrenie súdu nemôže podozrenie colného úradu odstrániť, nakoľko sa ním nerozhoduje vo veci samej a nemôže prezumovať to, ako súd vo veci napokon rozhodne. Samotné predbežné opatrenie vydané súdom zaväzuje iba účastníkov súdneho konania, nie však dotknuté správne orgány. Žalobca navyše proti nariadenému predbežnému opatreniu podal odvolanie, takže nenadobudlo právoplatnosť.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol konanie podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastaviť z dôvodu, že žalobu podala neoprávnená osoba. Vyslovil názor, že žalobca nespĺňa procesnú podmienku aktívnej legitímácie na podanie žaloby podľa § 250 ods. 2 O.s.p.. Účastníkom konania totiž bola len osoba INTERPHARM Slovakia, a.s., ktorej bol zaistený tovar. Správne orgány nemali povinnosť konať so žalobcom ako s účastníkom konania, keďže žiadne ustanovenie zákona č. 200/2004 Z.z. žalobcovi ako oprávnenému príjemcovi postavenie účastníka konania nepriznáva a toto postavenie nemal ani podľa § 14 Správneho poriadku. Zaistenie tovaru nie je správnym konaním v zmysle Správneho poriadku, ale predstavuje inštitút predbežného procesného opatrenia. Ide o dočasný prostriedok na zabezpečenie účelu konania so zákonom ustanovených dôvodov, keď ochrana práv alebo iný všeobecný záujem vyžaduje nevyhnutný zásah predtým, než bude vydané meritórne rozhodnutie (rozhodnutie súdu vo veci určovacej žaloby, či predmetný tovar porušuje práva duševného vlastníctva oprávnenej osoby). Vydaniu rozhodnutia o zaistení nepredchádza správne konanie v zmysle Správneho poriadku, je to len úkon, resp. opatrenie predbežnej procesnej povahy. Predbežné opatrenie sa ukladá v nevyhnutných prípadoch, v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas. Takémuto rozhodnutiu nepredchádza dokazovanie, pretože stačí, ak skutočnosti, ktorých sa predbežné opatrenie týka, sú osvedčené v takej miere, aby odôvodňovali jeho použitie. Ak zaistený tovar už nie je potrebný na ďalšie konanie a neprichádza do úvahy jeho prepadnutie, zhabanie alebo predaj, colný úrad je povinný tovar vrátiť bez toho, aby inicioval správne konanie o zrušení zaistenia. Postavenie účastníka konania o zaistení tovaru podozrivého z porušenia práv duševného vlastníctva na domácom trhu nepriznáva

žalobcovi ani zákon č. 200/2004 Z.z.. Žalovaný nebol povinný oboznamovať žalobcu so žiadnymi podaniami a dôkazmi, keďže nemal v konaní postavenie účastníka konania. Aplikácia § 14 ods. 2 zákona č. 506/2009 Z.z. bola plne odôvodnená, keďže vzhľadom na skutočnosť, že kanadská právnická osoba JAMIESON LABORATORIES LTD. má zaregistrované ochranné známky v mnohých krajinách (avšak nie v SR), má nezapísané označenie v SR miestny dosah. Originálne výrobky tejto osoby boli dovážané na trh v SR predtým, ako fyzická osoba Marián Fekiač podala prihlášky na zaregistrovanie ochranných známok JAMIESON. Žalovaný prihladol na uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 31 CbPv/7/2011-214 zo dňa 12.10.2011, ktorým súd nariadil žalobcovi povinnosť strieť používanie označení „Jamieson“, „JAMIESON“, „Jamieson Natural Sources“ a „Jamieson NATURAL SOURCES“ v akejkoľvek kombinácii, podobe a v akomkoľvek tvare, vrátane používania vyobrazeného grafického označenia právnickou osobou INTERPHARM Slovakia, a.s., ktorá je výhradným dovozcom a distribútorom produktov JAMIESON LABORATORIES LTD.

K vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že zákon č. 200/2004 Z.z. predpokladá všeobecnú aplikovateľnosť Správneho poriadku, pokiaľ sa výslovne neuvádza opak. Ustanovenie § 11c ods. 4 zákona č. 200/2004 Z.z. odkazuje na § 64 ods. 5 až 7 zákona č. 199/2004 Z.z.. Na ukončenie opatrenia spočívajúceho v zaistení sa použijú ustanovenia § 11c ods. 10 zákona č. 200/2004 Z.z.. K ukončeniu zaistenia nemôže dôjsť bez osobitného rozhodnutia.

Na pojednávaní právny zástupca žalobcu uviedol, že napadnuté rozhodnutie sa dotklo práva žalobcu vyplývajúceho z ochranných známok, pričom išlo o tovar s prvkami, ktoré boli chránené ochrannými známkami žalobcu a tento tovar na Slovensku nemal byť.

Žalovaný uviedol, že ochranné známky zn. OZ 185753, zn. OZ 185754, zn. OZ 226398 a zn. OZ 226399 na základe ktorých bolo prijaté opatrenie č. 397/2011 D zo dňa 04.07.2011, boli rozhodnutiami Úradu priemyselného vlastníctva zo dňa 05.10.2011 vyhlásené za neplatné a rozklady žalobcu proti prvostupňovým rozhodnutiam boli zamietnuté a rozhodnutia potvrdené. Predložil rozhodnutie Predsedníčky Úradu priemyselného vlastníctva SR č. POZ 668-2009/OZ 226398 II/63-2012 zo dňa 10.05.2012, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie zn. POZ 668-2009/OZ 226398-I/59-2011 z 05.10.2011.

Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že konanie je potrebné podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastaviť, nakoľko žalobca nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného súd zistil, že Colný úrad Bratislava vydal dňa 25.08.2011 rozhodnutie zn. 42438/2011-5284, ktorým právnickej osobe INTERPHARM Slovakia, a.s. v zmysle § 11c ods. 4 v spojení s § 6 ods. 2 zák. č. 200/2004 Z.z. zaistil tovar - rôzne výživové doplnky JAMIESON z dôvodu, že pri prijímaní opatrení na domácom trhu vzniklo podozrenie, že sa ním porušujú práva duševného vlastníctva žalobcu, chránené na základe prijatého opatrenia č. 397/2011 D zo dňa 04.07.2011 na domácom trhu na obdobie od 04.07.2011 do 03.07.2013. Konkrétne išlo o práva k ochranným známkam č. 185753, č. 185754, č. 226398 a č. 226399, v tom čase riadne zapísaným v registri ochranných známok vedeným Úradom priemyselného vlastníctva pre držiteľa - žalobcu. O zaistení tovaru Colný úrad Bratislava rozhodol na základe § 11c ods. 4 zákona č. 200/2004 Z.z., podľa ktorého je colný úrad pri prijímaní opatrení na domácom trhu oprávnený zaistiť tovar, pri ktorom je podozrenie z porušovania práv duševného vlastníctva; na rozhodnutie o zaistení tovaru a ďalší postup pri zaistení tovaru sa § 6 ods. 2 a 3 a osobitný predpis (§ 64 ods. 5 až 7 zák. č. 199/2004 Z.z. Colný zákon) použijú rovnako. Proti rozhodnutiu colného úradu podala právnická osoba INTERPHARM Slovakia a.s. odvolanie. Colné riaditeľstvo SR v odvolacom konaní zistilo ďalšie skutočnosti a získalo nové dôkazy, ktoré nemal colný úrad pri vydávaní rozhodnutia o zaistení tovaru k dispozícii. Colné riaditeľstvo SR vychádzalo pri rozhodovaní aj zo skutočností uvedených v podnete právnickej osoby INTERPHARM Slovakia a.s. na zrušenie opatrenia na domácom trhu zo dňa 04.07.2011, ktorý bol Colnému riaditeľstvu SR doručený v priebehu odvolacieho konania, keďže uvedený podnet obsahoval nové skutočnosti a dôkazy dôležité aj pre toto odvolacie konanie a z informácií obsiahnutých v podaní právnickej osoby ROTT, RÚŽIČKA&GUTTMANN, Patentová, známková a právna kancelária,

v.o.s., ktorá zastupuje právnickú osobu JAMIESON LABORATORIES LTD. Colné riaditeľstvo SR pri rozhodovaní prihliadlo taktiež na doplnenie odvolania právnickej osoby INTERPHARM Slovakia, a.s. zo dňa 18.10.2011, v prílohe ktorého zaslala uznesenie OS BA I sp. zn. 31 CbPv/7/2011-214 zo dňa 12.10.2011, ktorým súd nariadil osobe BioVita s.r.o. povinnosť strpieť používanie označení „Jamieson“, „JAMIESON“, „Jamieson Natural Sources“ a „Jamieson NATURAL SOURCES“ v akejkoľvek kombinácii, podobe a v akomkoľvek tvare, vrátane používania vyobrazeného grafického označenia právnickou osobou INTERPHARM Slovakia a.s.. Na základe skutočností uvedených v podnete právnickej osoby INTERPHARM Slovakia a.s. na zrušenie opatrenia na domácom trhu zo dňa 04.07.2011 a najmä predložených dôkazných prostriedkov, malo Colné riaditeľstvo SR za preukázané, že originálne výrobky právnickej osoby JAMIESON LABORATORIES LTD. boli dovážané na trh Slovenskej republiky predtým, ako fyzická osoba Marián Fekiač (konateľ žalobcu) podala prihlášky na zaregistrovanie ochranných známk JAMIESON. Prihlášky ochranných známk zn. OZ 185753 a zn. OZ 185754 boli podané dňa 20.11.1996 a ochranné známky zapísané do registra ochranných známk dňa 25.05.1999, prihlášky ochranných známk zn. OZ 226398 a zn. OZ 226399 boli podané dňa 30.04.2009 a zapísané do registra ochranných známk dňa 13.11.2009. Právnická osoba INTERPHARM Slovakia a.s. v prílohe predmetného podnetu predložila reklamné materiály a novinové články z roku 1995, v ktorých boli ponúkané na predaj originálne výrobky JAMIESON. Dovozcom uvedených produktov bola právnická osoba NOVA CONCEPTS, Bratislava a distribútor INTERPHARM, spol. s.r.o., Bratislava. Výrobky sú v článkoch označené ako „Novinky z Kanady“, ktoré majú v krajine javorového listu viac ako 70-ročnú tradíciu. Na uverejnených fotografiách ponúkaných výrobkov je zreteľne viditeľný slovný prvok „JAMIESON“ aj obrazový prvok „farebná dúha“ ochranných známk JAMIESON, ktoré si neskôr dal zaregistrovať Marián Fekiač. V predmetnom konaní bolo ďalej nepochybne preukázané, že predmetný tovar bol dovezený od originálneho výrobcu a distribútora - osoby JAMIESON LABORATORIES LTD., ktorá má zaregistrované ochranné známky v niekoľkých krajinách sveta a právnická osoba INTERPHARM Slovakia a.s. je výhradný dovozca a distribútor produktov uvedenej spoločnosti na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na tieto skutočnosti CR SR dospelo k názoru, že v danej veci je odôvodnená aplikácia § 14 ods. 2 zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach, podľa ktorého majiteľ ochrannej známky je povinný strpieť, ak používateľ nezapísaného označenia, ktoré má iba miestny dosah, používa v obchodnom styku nezapísané označenie zhodné alebo podobné s touto ochrannou známkou a toto používanie sa začalo pred dňom podania prihlášky a rozsah jeho používania sa nezmenil. Z uvedeného dôvodu CR SR vydalo rozhodnutie zn. 29616/2011-1410 zo dňa 21.10.2011, ktorým v odvolacom konaní podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodlo o zrušení rozhodnutia Colného úradu Bratislava zn. 42438/2011-5284 zo dňa 25.08.2011.

Podľa čl. 142 ods. 1, veta za bodkočiarkou, Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 244 ods. 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa ustanovenia § 244 ods. 3 veta prvá O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 247 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Napokon podľa § 247 ods. 3 O.s.p. predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Podľa § 248 O.s.p. súdy nepreskúmajú

a) rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania,

b) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak samy osebe neznamenia právnú prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti,

c) rozhodnutia o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti právnickým osobám alebo fyzickým osobám, ak samy osebe neznamenia právnú prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,

d) rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony.

Prvou podmienkou preskúmania rozhodnutia správneho orgánu na základe žaloby je v zmysle § 244 ods. 3 O.s.p., ktorý všeobecne ustanovuje, aké rozhodnutia môžu byť preskúmané v správnom súdnictve na základe žalôb, že musí ísť o také rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Druhou podmienkou je, že musí ísť o také rozhodnutie, ktorým bola fyzická alebo právnická osoba ukrátená na svojich právach, nakoľko v správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Tretou podmienkou je, že musí ísť o právoplatné rozhodnutie správneho orgánu (§ 247 ods. 2 a 3 O.s.p.). To znamená, že predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je, aby pri rozhodnutí orgánu verejnej správy vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 O.s.p.) alebo rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré sa stalo právoplatným aj v dôsledku toho, že proti nemu príslušná procesná norma (obsiahnutá hoci v hmotnoprávnom predpise správneho práva) nepripúšťa opravný prostriedok, a preto právoplatnosť nastáva spravidla po doručení správneho rozhodnutia poslednému účastníkovi správneho konania, ak zákon neustanovuje inak (§ 247 ods. 3 O.s.p.).

Štvrtou podmienkou, ktorá musí byť splnená, aby mohol súd v správnom súdnictve rozhodnutie správneho orgánu preskúmať, je to, že nejde o rozhodnutie, ktorého preskúmanie je vylúčené podľa § 248 O.s.p.. Okrem toho ústavne súladný výklad ustanovenia § 248 O.s.p. vyžaduje, aby súd v správnom súdnictve zisťoval, či rozhodnutie orgánu verejnej správy (správneho orgánu), ktoré mu bolo príslušným spôsobom predložené na preskúmanie jeho zákonnosti, sa svojím obsahom súčasne nedotýka základných práv alebo slobôd účastníka konania, ktoré mu zaručuje Ústava SR alebo príslušná medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách.

V správnom súdnictve je právo na prístup k súdu vymedzené princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy okrem tých, ktoré zákon výslovne z preskúmania vylučuje (§ 248 O.s.p.). Uvedené ustanovenie je súčasne dôležitou interpretačnou pomôckou, pretože výnimky z aplikácie ústavy, i keď sú ustanovené zákonom, nie je možné vykladať extenzívne, ale reštriktívne.

V prípade pochybností nie je vadou konania, ak súd reštriktívnym výkladom ustanovenia § 248 písm. a/ O.s.p. poskytol účastníkovi súdnu ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1,2 Ústavy SR (pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3 Sžf/56/2008).

Podľa ustálenej judikatúry - nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (nálezy sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 50/01, I. ÚS 52/02, III. ÚS 183/2003: PL ÚS 21/08, I. ÚS 354/08) a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf/29/2010, ZSP 5/2011, či uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžp/5/2011) môžu byť predmetom preskúmania súdom aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Súdna prax ustálila, že rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb. Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy.

Súčasťou súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je aj prieskum postupu, ktorý predchádzal rozhodnutiu (§ 244 ods. 1,2 O.s.p.).

Za postup správneho orgánu preskúmateľný v správnom súdnictve sa predovšetkým považuje jeho činnosť, ktorou správny orgán realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi. Pod činnosťou sa rozumie spravidla aktívny postup podľa procesných i hmotnoprávných noriem, ktoré správny orgán oprávňuje a zaväzujú na úkony v priebehu konania. Postup správneho orgánu je zákonný vtedy, ak nevybočuje z medzí týchto noriem, najmä hypotéz a dispozícií.

Žalobca správne poukázal na § 27 ods. 1 zákona č. 200/2004 Z.z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Súd však nezdieľa tvrdenia žalobcu, že účastníkom konania o zaistení tovaru ako opatrenia prijatého na domácom trhu vždy musí byť aj oprávnená osoba, na základe žiadosti ktorej bolo rozhodnutie o prijímaní opatrení na domácom trhu prijaté. Z ustanovenia § 11c ods. 4 zák. č. 200/2004 Z.z. vyplýva oprávnenie colného úradu pri prijímaní opatrenia na domácom trhu, ktorým môže zaistiť tovar, pri ktorom je podozrenie z porušovania práva duševného vlastníctva; na rozhodnutie o zaistení tovaru a ďalší postup pri zaistení tovaru sa § 6 ods. 2 a 3 a osobitný predpis použijú rovnako. Žalobca poukázal na znenie § 11c ods. 5 cit. zákona, podľa ktorého ak colný úrad zaistil tovar podľa ods. 4, bezodkladne to písomne oznámi oprávnenej osobe. Je však zrejmé, že predmetné ustanovenie zákona rieši iba informačnú povinnosť colného úradu a v žiadnom prípade nepotvrďuje tvrdenie žalobcu, že mal byť účastníkom správneho konania. Na tomto mieste je vhodné uviesť, že žalobca argumentoval práve ochranou práv duševného vlastníctva, keď sa považoval za oprávnenú osobu, avšak ako sa neskôr ukázalo, Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky právoplatne vyhlásil všetky 4 ochranné známky za neplatné. Samotné konanie žalobcu sa súdu javí ako značne neférové a poukazuje na rozhodnutia súdov o predbežných opatreniach a rozhodnutia Úradu priemyselného vlastníctva SR. V súvislosti s ochranou práv duševného vlastníctva žalobca poukazoval na skutočnosť, že bol ukrátený na svojich právach, pričom na pojednávaní upresnil, že zrušením zaistenia boli dotknuté jeho práva vyplývajúce z ochranných známk, keďže išlo o tovar s prvkami, ktoré boli chránené ochrannými známkami žalobcu a predmetný tovar nemal čo robiť na Slovensku.

V súvislosti s kritériami kladenými na žalobcu, aby mohol mať postavenie procesne aktívne legitimovaného subjektu, t.j. aby bol osobou oprávnenou na podanie žaloby, treba uviesť, že z judikatúry v ostatnom čase vyplýva, že je neudržateľná taká interpretácia zákona (O.s.p.), ktorá obmedzuje prístup k súdu tým, že striktno vyžaduje v každom jednotlivom prípade hľadanie porušeného subjektívneho hmotného práva, ako i úkonu, ktorý subjektívne hmotné právo založil, zmenil, zrušil či záväzne určil. Vyskytujú sa totiž pomerne často situácie, keď sa správny úkon dotýka právnej sféry žalobcu, a napriek tomu žiadne právo prísne vzato nezaložil, nezmenil alebo záväzne neurčil. Rovnako tak nemožno vždy žalobnú legitimáciu podmieňovať ukrátením na hmotných subjektívnych právach. Jednak sa určité rozhodnutia hmotnoprávnej sféry žalobcu vôbec nedotýkajú, jednak je takáto požiadavka spochybiteľná už z toho dôvodu, že predmetom súdneho konania nie je hmotné právo žalobcu, ale ním uplatnený procesný nárok. Žalobná legitimácia teda musí byť daná pre všetky prípady, keď je dotknutá právna sféra žalobcu, t.j. keď sa jednostranný úkon správneho orgánu, vzťahujúci sa ku konkrétnej veci a konkrétnym

adresátom, záväzne a autoritatívne dotýka ich právnej sféry. Nejde teda o to, či úkon správneho orgánu založil, zmenil, zrušil, či záväzne určil práva a povinnosti žalobcu, ale o to, či sa - podľa tvrdení žalobcu v žalobe - negatívne prejavil v jeho právnej sfére. Súd je názoru, že v danom prípade sa napadnuté rozhodnutie negatívne neprejavilo v právnej sfére žalobcu, ale maximálne sa dotklo jeho ekonomických záujmov, t.j. ekonomickej sféry, aj to však celkom legitímne. Ako sa totiž neskôr ukázalo, všetky 4 ochranné známky boli právoplatne vyhlásené za neplatné.

Súd je taktiež názoru, že zaistenie tovaru predstavuje inštitút predbežného procesného opatrenia, keďže ide o dočasný prostriedok na zabezpečenie účelu konania zo zákonom ustanovených dôvodov. Vydaniu rozhodnutia o zaistení nepredchádza správne konanie podľa Správneho poriadku, keďže ide iba o úkon - opatrenie predbežnej povahy. Takéto opatrenie sa ukladá v nevyhnutných prípadoch, v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas. Musí mať síce všetky náležitosti, avšak dokazovanie takémuto rozhodnutiu v zmysle Správneho poriadku nepredchádza, pretože stačí, ak relevantné skutočnosti, ktorých sa predbežné opatrenie týka, sú osvedčené v takej miere, aby odôvodňovali jeho aplikáciu. Žalovaný teda dôvodne nekonal so žalobcom ako s účastníkom konania, keďže mu takéto postavenie zo zákona neprináležalo.

Podľa § 250d ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Z uvedených dôvodov sa súd vecou ani meritórne nezaoberal, keďže tu bol dôvod na zastavenie konania podľa § 250d ods. 3 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení zákona č. 33/2011 Z.z.)

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.